

въздышаніе. — Могъ ли да ся лъжъ у васъ Ліубко? можете ли да бѣдете вый толко нисѣкъ, та да погазите єдинъ злочестникъ, кой-то ся валя въ прахъ-тъ? О! Азъ быхъ могла тогава да ви допустнѣхъ, та да хвърлите єдинъ поглѣдъ въ сѣрдце-то ми — тогава быхъ могла да ви повторѣхъ послѣдны-тъ рѣчи, кой-то сте чули изъ уста-та ми прѣди осамъ години. — Помните ли гы още?

Ліубко. Помнѣхъ секъ єдинъ думъ.

Маріа. Ліубко! азъ съмъ ты тогава казвала че тя обичамъ — но че немогъ да бѣдѣхъ твоя и че щастіе-то мя привързва другому, — а при сичко това вый сте ми тогава положили заклѣтвѣ-тъ си, че по вашѣ-тъ добродѣтели ми желаете благополучіе-то

Ліубко. Това съмъ удържалъ и съмъ си стоялъ на думѣ-тъ.

Маріа. Па и азъ съмъ ви ся заклѣла, че щѣхъ бѣдѣхъ вѣчно вѣрна на моя съпругъ Стефана. И азъ сѣщо съмъ си удържала заклѣтвѣ-тъ. Азъ нема да ся хвалѣхъ — това бы ми было тешко — не! — това бы ми лесно было; защо-то имамъ єдинъ добръ мѣхъ. Истина є, че азъ съмъ оплакала съ нѣколко слъзы сѣнища-та на младость-тъ ми, но горѣщо-то дыханіе на любовь-тъ одавно вече изсуши слъзы-тъ ми. Днешна-та Стефанова слабость могла бы белкимъ да ми допустне това, но ако да небѣхъ была поставила майка; защо-то само безчадни-тъ съпрузи могъть да ся напустнѣхъ — а сега — сега Ліубко! нема никаква сила на земѣ-тъ, коя-то бы мя развързала отъ дължность-тъ — па най-послѣ не може това да направи и сама-та сила на Любовь-тъ. —

Ліубко. Слушай, Маріе, азъ ви непрѣсѣкохъ думы-тъ, защо-то дѣто обичамъ, тамо ся поволно